

forhandlinger ikke kunne betragtes som afsluttet.

I de tre bilaterale møder, som havde fundet sted, havde Østrig gentagne gange krævet, at der oprettedes en autonom region for Bolzano-provinsen med lovgivende og udøvende myndighed, adskilt fra Trentino-Alto Adige-regionen. Dette var det samme forslag, som Østrig havde fremført sidste år i den særlige politiske komité. Italien havde på ny bekræftet, at det havde gennemført Paris-aftalen af 5. september 1946 og erklæret, at det stadig væk var parat til at lade et kompetent organ afsige en bindende kendelse om fortolkningen og iværksættelsen af denne overenskomst; Italien havde desuden fremsat en række betydningsfulde tilbud. F. eks. havde det antydnet muligheden af at overdrage Bolzano-provinsen den administrerende myndighed over en stor del af de sager, der under den nuværende lovgivning hørte under Trentino-Alto Adige-regionens kompetence. Italien mente derfor, at dets forslag fortjente en omhyggelig undersøgelse og en mere konstruktiv holdning fra østrigsk side. I den førnævnte verbalnote havde Østrig erklæret forhandlingerne om § 1 i resolution 1497 (XV) som afsluttet og forlangt § 2 i samme resolution taget op. Italien havde til trods for sin overbevisning om, at et sådant skridt ikke var berettiget og for tidligt, erklæret sig parat til at overveje denne paragraf for at nå en tilfredsstillende løsning på sagen. Nogle få dage efter afleveringen af den østrigske note skete der imidlertid nogle alvorlige begivenheder, og Italien var tvunget til at påpege den østrigske regerings internationale juridiske etiske og politiske ansvar. Et antal nye voldshandlinger begyndte den 12. juli omfattende andre italienske provinser og endog rettet imod internationale forbindelseslinjer. Disse begivenheder fik den italienske regering til midlertidigt at udsætte et svar på den østrigske note. Til trods herfor erklærede den italienske premierminister over for deputeretkammeret den 13. juli, at regeringen den 7. juli havde besluttet som svar på den østrigske note at afvise påstanden om, at alle forsøg på at nå til en løsning havde været forgæves. Regeringen havde også besluttet at påpege,

at Østrig konstant havde hastværk med at overgå fra formelle forsøg på en overenskomst til andre metoder. Italien var ikke rede til at acceptere forslaget om en undersøgelseskommission „in loco“, men ville forny sit forslag om en henvendelse til et juridisk organ som den internationale domstol. I stedet for at tage denne erklæring af den italienske premierminister i betragtning valgte Østrig at indbringe sagen igen for generalforsamlingen. Italien beklagede Østrigs beslutning, fordi det stadig væk var parat til at gøre sig enhver mulig anstrenge for at virkeliggøre resolutionen.

Sydtyrolspørgsmålet blev henvist til det særlige politiske udvalg.

Resolution.

Cypern, Indien og Indonesien fremsatte et resolutionsforslag, hvori det med henvisning til, at de to parter ikke havde kunnet enes om et andet fredeligt middel til en løsning af konflikten, foresloges

(1) at opfordre de to parter til at fortsætte deres bestræbelser under bilaterale drøftelser,

(2) at anbefale, at parterne i tilfælde af, at sådanne bestræbelser mislykkedes, skulle enes om at udpege organer eller personer med det formål yderligere at lette gennemførelsen af resolutionens bestemmelser, og

(3) at de to lande vedblivende skulle afholde sig fra enhver handling, som kunne belaste deres venskabelige forbindelser.

Italien erklærede straks resolutionsforslaget for uantageligt og nævnte foruden § 2 andre punkter, der gjorde det uantageligt for dette land. Cypern fremsatte senere et ændret resolutionsforslag, hvorved generalforsamlingen med tilfredshed tog til efterretning, at der fandt forhandlinger sted mellem de to parter, samt bemærkede, at konflikten stadig væk ikke var løst. Der opfordredes derefter til yderligere bestræbelser af de to parter for at finde en løsning i overensstemmelse med første, anden og tredje paragraf i resolution 1497 (XV).

Medforslagsstillere hertil blev Argentina, Chile, Grækenland, Guatemala, Irland, Panama, Peru, Sverige, Forenede arabiske Republik, Uruguay og Yemen.

Dette forslag vedtoges enstemmigt af komiteen.